

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 2 28/1 - 10/2

1978 . Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1

Inntektsoppgjøret: AVVIS BORGERLIGE OG SMÅBORGERLIGE FRAMSTØT

I februar vil årets inntektsoppgjør begynne. Representantskapet i LO har som ventet gått inn for at det skal bli gjennomført som et kombinert, samordnet tariffoppgjør; dvs. et oppgjør på linje med det borgerskapet

trumfet gjennom også i 1976. Venteslig blir det forhandlingene mellom LO og NAF som vil stå i sentrum for oppmerksomheten nok en gang.

Men inntektsoppgjøret har også et videre perspektiv av den enkle grunn

at nesten samtlige av landets innbyggere vil få sine økonomiske interesser berørt av forhandlingsresultatet.

I sin kjerne må derfor inntektsoppgjøret vurderes som et utgangspunkt

for konfrontasjon mellom klassene i samfunnet. Det vil komme til å avdekke noe av styrkeforholdet mellom arbeiderklassen, borgerskapet og småborgerskapet i dagens Norge.

Forts. side 4

STRIDEN OM VEST-SAHARA SKJERPES

Tidligere ble landet, et 266 000 km stort ørkenområde på Vest-Afrikas kyst, kalt Spansk Sahara. Det var den eneste koloni i Afrika som ikke fikk sin selvstendighet da koloniherrerne trakk seg ut.

Slik situasjonen er i dag står Marokko og Mauretanien på den ene siden i konflikten om Vest-Saharas nasjonale selvbestemmelse. På den andre siden står Polisario, den nasjonale frigjøringsbevegelsen i Vest-Sahara, med full støtte fra Algerie, som ser på Marokkos politikk dom reaksjoner og imperialistisk.

Delingen av Vest-Sahara mellom Marokko og Mauretanien er i strid

med OAU's (organisasjonen for Afrikansk enhet) charter og Berlin-avtalen av 1884, som fastslår grensene som ukrenkelige. OAU har anerkjent Polisario som selvstendig forhandlingspartner i konflikten, men etter press fra Marokko blir fronten utestengt fra kommende OAU-toppmøte hvor Vest-Sahara-problemet skal tas opp.

Konflikten er blitt ytterligere skjerpet i den senere tid, ikke minst fordi supermaktene er blitt trukket inn i bildet. Men hovedsakelig går motsetningene mellom de militært relativt sterke statene Marokko og Algerie. Algerie har også grunn til å støtte Polisario, fordi landet har sto-

re kullforekomster og er derfor avhengig av transportmuligheter for kullet vestover til Atlanterhavet, noe man i Alger mener det er større muligheter for å oppnå i et sosialistisk og selvstendig Vest-Sahara.

Marokkanerne får sine våpen fra USA og Frankrike. Sovjet på den andre siden forsyner Algerie med våpen, men har samtidig gode forbindelser med Marokko. Det kan muligens forklares ved at Sovjet har vist interesse for å kjøpe store mengder fosfat av Marokko, som de trenger i jordbruket sitt.

Forts. side 4

LO's representantskap: KOMBINERT OPPGJØR VEDTATT

Halvorsen og Selvig i takt.

Til tross for at det en tid i høst så ut til å kunne bli en form for forbundsvist oppgjør, var det ingen overraskelse at LO's representantskapsmøte vedtok et kombinert samordnet oppgjør på linje med de vi har hatt de senere årene. LO-

ledelsens standpunkt er for lenge siden blitt klart, og det finnes såvidt vi kan huske intet representantskap som har gått mot sekretariatets innstilling.

Det var forøvrig klare toner hva gjelder den økonomiske ramme for oppgjøret: ingen reallønnsøkning. Derimot skal det gis et nominelt tillegg. LO-formann Halvorsen har tidligere forklart dette med at om det ikke blir nominelle tillegg gjennom tariffforhandlingene, vil det bli tatt igjen i de lokale forhandlinger, og dette mener LO-formannen er uheldig fordi man (dvs. borgerskapet) da ikke får kontroll med lønnsglidningen.

Det er dessuten verd å merke seg hvordan LO-ledelsen nå fullstendig forsøker å la lavtlønnsproblematikken overskygge vårens lønnsforhandlinger. Dette problem er forøvrig heller ikke tenkt løst, slik Arbeiderbladet forsøker å gi inntrykk av. Til det er lavtlønnsgruppen for viktig. Denne gruppen ønskes selvsagt brukt ved flere lønnsoppgjør framover, de er derfor kun tiltenkt noen øre mer enn de andre. Om LO-ledelsen virkelig nærte et "ønske" om å gi de lavtlønte en skikkelig reallønnsøkning, kunne de f.eks. gå inn for Jern og Metalls forslag om en garantert minstelønn, med en prosentsettning på minimum 90 % slik vi

selv har antydnet. Da ville lavtlønnsproblemet i det store og hele være løst.

LO-ledelsen går i stedet inn for at i tariffavtaler som ikke allerede har en bedre ordning skal det innføres en garantibestemmelse. Denne skal gå ut på at enhver bedrift minst skal ha et så høyt lønnsnivå at gjennomsnittet for alle voksne arbeidere utgjør en viss prosent av landsgjennomsnittet. Det er her ikke sagt noe nærmere om hvilket prosenttall av landsgjennomsnittet hver enkelt bedrift skal ha. Det er imidlertid ikke langt fra om vi regner med at det er tall mellom 85 og 75 prosent LO-ledelsen har i tankene. Om vi for sikkerhets skyld tar utgangspunkt i det høyeste tallet, kan et enkelt regnestykke illustrere hvordan forslaget vil virke.

Vi kan tenke oss en bedrift hvor halvparten av arbeiderne tjener likt med landsgjennomsnittet, altså 100 %, og den annen halvpart 70 % av landsgjennomsnittet. Bedriftens arbeidere vil i dette tilfellet som helhet ligge på 85 % av landsgjennomsnittet. I et slikt tilfelle vil altså intet tillegg bli resultatet for de lavtlønnede. I praksis vil selvsagt lønningene være mer differensierte på en bedrift, men vårt poeng er at

i tilfeller hvor det er en del arbeidere som ligger over prosentsetningen og en del som ligger under, vil disse oppveie hverandre, og resultatet vil bli lik null for de lavtlønte. Dermed er det klart at dette i likhet med mye annet er skuebrød for arbeiderne.

Det er også verd å merke seg at LO-representantskapet også denne gang går inn for en to-årig avtale med NAF. Meningen bak dette er selvsagt å låse fast den tarifferte lønna. Til tross for at det er et gammelt krav fra grunnplanet i fagbevegelsen å få ett-årige avtaler, et krav som blir stadig sterkere, velger LO-ledelsen også denne gang å si minst mulig om sin begrunnelse.

En ting skulle imidlertid være klar. LO-ledelsen kjører sitt opplegg på tvers av arbeidernes interesser. Arbeiderklassens svar må være å kjøre sitt opplegg på tvers av LO-ledelsens ønsker. Dette kan bare gjøres ved å satse på de lokale forhandlinger og kamper. Kun her har arbeiderne selv kontroll med kravene og muligheter for å få gjennom skikkelige lønnstillegg, som kan sikre den reallønnsøkning DNA- og LO-ledelsen ikke er villige til å la arbeiderne få.

Vi kommer tilbake med bredere dekning i neste nr.

Albanias statsminister Mehmet Shehu: "FORSVAR AV FEDRELANDET ER IKKE KOMMUNISTENES OPPGAVE"

I FORBINDELSE MED 65-ÅRS-JUBILEET FOR PROKLAMASJONEN AV DEN NASJONALE UAVHENGIGHET OG 33-ÅRS-JUBILEET FOR ALBANIAS FRIGJØRING, HOLDT STATSMINISTER MEHMET SHEHU, EN TALE I VLORA, ALBANIA DEN 29/11-77. I DENNE TALEN LEVERER SHEHU PÅ NY EN KRAFTIG OG SÆRDELES TREFFENDE KRITIKK AV DEN REVISJONISTISKE TEORIEN OM DE TRE VERDENER. TALEN BÆRER TITTELEN: "SOSIALISTISKE ALBANIA VIL ALDRI AVVIKE FRA SINE REVOLUSJONÆRE POSISJONER". VI SKAL HER BRINGE DE VIKTIGSTE UTDAG FRA TALEN, UTDAG SOM TIL FULLE VISER NØDVENDIGHETEN AV Å HEVDE MARXISMEN-LENINISMEN OVERFOR DE ANVISINGEN AV KLASSESAMARBEID I VERDENSMÅLESTOKK SOM NÅ KOMMER FRA DEN REVISJONISTISKE LEDELSEN I KKP.

3-verden-teorien ikke av ny dato

Først går Shehu til angrep på Krustsjovs teorier, deretter på den jugoslaviske revisjonismen og dens hovedeksponent Joseph Tito.

Om denne sier Mehmet Shehu bl.a.: "Den jugoslaviske revisjonismen var forløperen for den 20. kongress (til SUKP, Vår merknad, red.) og den første til å etablere sitt herredømme i dens eget land. Tito har full rett til å utrope seg sjøl som den moderne revisjonismens far. Derfor ærer alle revisjonister, hvor de enn måtte befinne seg, ham og ønsker ham pompøst velkommen som deres redningsmann og Gud. Men standpunktet til den jugoslaviske revisjonismen har vært og er en merkesten som skiller virkelige marxist-leninister fra revisjonister. Det albanske folk sier: "Like barn leker best". Å gjøre felles sak med og gjøre ideologisk kompromiss med det jugoslaviske lederskapet betyr at en ikke er marxist, men revisjonist.

Vi ser at i den revisjonistiske og anti-marxistiske jungel har en annen teori dukket opp - teorien om de "tre verdener", som presenterer seg selv for å være en ny teori, men som i virkeligheten er veldig gammel. Vi finner de ideologiske røtter for denne teori i Bernstein, Bukharin, Trotsky og Kautsky. "Tre-verden"-teorien betyr en stor fare for den internasjonale kommunistiske- og arbeiderbevegelse: Det er en teori for utelukkning av revolusjonen, teorien for betingelsesløs kapitulasjon overfor borgerskapet og allianse med USA-imperialismen, det er teorien for undertrykkingen av frigjøringskampen til folkene.

I virkeligheten har denne bemerkelsesverdige teori erstattet Marx' slagord: "Arbeidere i alle land, foren dere", og Lenins slagord: "Arbeidere i alle land og undertrykte folk, foren dere", med det kontra-revolusjonære slagord: "Arbeidere og folk i alle land, borgerskap, reaksjonære og fascister, hvor dere enn måtte finnes foren dere under USA-imperialismens ledelse mot Sovjets sosialimperialisme!". På samme måte som den har appellert til og stadig åpent appellerer til at den "tredje verden og den annen skal forene seg med halvparten av den første verden, med USA-imperialismen, for å slåss mot Sovjets sosialimperialisme!".

I dag kan en ikke finne noe slagord som er mer reaksjonært.

Omdann den imperialistiske krigen til en revolusjonær borgerkrig!

Mehmet Shehu kommer deretter inn på "fedrelandsforsvaret": "De virkelige kommunister, proletarer og folkene er mot den imperialistiske krigen. Den historiske oppgaven til proletarene, folkene og kommunistene er, som Lenin lærer oss: Å gjøre det ytterste for å unngå krigen mellom de imperialistiske maktene, ikke ved å gjøre kompromiss med

det lokale borgerskap, men å reise seg imot det, å presse på det folket vilje for å hindre det fra å sette igang en imperialistisk krig, og hvis en krig mellom de imperialistiske maktene er uunngåelig og bryter ut, da er det kommunistenes, proletarietets og folkenes oppgave å ikke kjempe for "forsvar av fedreland", som den 2. internasjonales ledere erklærte og som talsmennene for teorien om "de tre verdener" idag snakker om, men å vende den imperialistiske krigen til en borgerkrig, til revolusjon, med dens endelige mål å styrte det lokale borgerskap og etablere proletarietets diktatur. Hvis du ikke husker på og holder fast ved disse Lenins instruksjoner og lære, er du imot Leninismen, en krigshisser, og på samme tid en flammende utelukker av revolusjonen, en tjener for det internasjonale borgerskap.

Forsvarerne av teorien om "de tre verdener" avslører raskt sin pro-imperialistiske aktivitet. Alle folk forstår det virkelige innhold i denne teori. Folkene ser at talsmennene for "tre-verden"-teorien er blitt de mest tro forsvarere av interessene til USA-imperialismen og det vestlige reaksjonære borgerskap, av hele verdensreaksjonen. Ingen kan akseptere alliansen med det lokale reaksjonære borgerskap, som tilhengerne av "tre-verden"-teorien hevder, og underlegge seg frivillig finanskapitalen. Ingen folk i den såkalte "tredje-verden" kan akseptere det stadige krav fra denne teoris tilhengerne: å gå inn i en forslavende allianse med det koloniale borgerskap, som har undertrykt og forslavet dem opp til disse dager og som på 1001 måter forsøker å putte deres klør dypere og dypere inn i folkenes kropp, for å suge deres blod ved nye metoder."

Deretter kommer Mehmet Shehu inn på forholdet mellom USA-imperialismen og den sovjetiske sosialimperialismen. I denne forbindelse blir blant annet situasjonen i Midt-Østen tatt opp, der USA's rolle blir grundig behandlet. I denne del sier Mehmet Shehu til slutt: "Ingen ville bli forbauset om forsvarerne av "tre-verden", med deres akrobatiske krum-spring, diktert av selviske og konjunkturbestemte interesser, en dag vendte seg til de sovjetiske sosialimperialistene og flørtet med dem også. Enhver som avviker fra den prinsippfasteste politikk og fører ut en anti-marxistisk politikk, kan ikke unngå å bli prinsipplos pragmatiker, kan ikke unngå å vende seg etter vinden, i samsvar med dens øyeblikkelige interesser.

Albania vil ikke fravike sine prinsipper.

Mehmet Shehu kommer til slutt inn på Albanias situasjon og holdning til revisjonismen: "Intet press, boikott, blokad, intrige og komplott vil få vårt parti til å fravike fra dets revolusjonære marxist-leninistiske linje på den minste måte. Våre indre og

ytte finender har arbeidet i stor utstrekning for dette, men har alltid mislykkes".

"Borgerskapet og revisjonismen kan aldri forstå hvordan et lite folk og et lite land kan leve fritt og uavhengig uten å stole økonomisk og militært på en stor stat. Denne mentalitet er skapt av borgerskapet i århundrer. Men denne tenkning er fiendtlig til marxismen-leninismen. Denne borgerlige og revisjonistiske mentalitet gjør at mange personer i de kapitalistiske og revisjonistiske land tror at "den dagen vil komme da lille Albania vil vende sine øyne mot Moskva eller Washington eller til hovedstedene til andre store land! "Nei, herrer, dere tar feil! Sosialistiske Albania vil aldri gi opp sine prinsippfasteste posisjoner, de vil aldri forråde art. 28 i sin konstitusjon, (denne sier at utenlandske økonomiske og finansielle institusjoner, samt det å motta kreditter fra kapitalistiske og revisjonistiske stater, er forbudt i Albania. Vår kommentar, red.) vil aldri forråde sin hengivenhet overfor Marx, Engels, Lenin og Stalin, sin vei til sosialisme og kommunisme".

"Lille Albania vil ganske visst bygge sosialismen ved å stole på egne krefter, og i stadig kamp mot imperialismen med USA i spissen, mot Sovjets sosialimperialisme, og annen moderne revisjonisme av enhver art, sammen med proletariet og verdens virkelige kommunister, sammen med hele verdens folk."

Denne siste delen viser at Albania nå forbereder det endelige brudd med Kina-revisjonismen. Men Albania og Arbeidets Parti står ikke alene. Over hele verden tar partier og grupper stilling for det standpunkt som Arbeidets Parti her har tatt. Vi skal til slutt komme med en foreløpig oversikt over de grupper og partier vi kjenner til som har gjort dette.

Alle de nevnte partier og grupper støttet mens Mao levde, både Kina og Albania.

EUROPA

Sverige: Sveriges Kommunistiske Arbeidsgrupper (SKA)
Island: KSML
Færøyene: Oggjyframi(ml)
England: CPB(ml)
Tyskland: KPD(ml)
Frankrike: Organisasjonen for rekonstruering av Frankrikes kommunistiske Parti (ORPCF) og Proletariske Kommunistiske organisasjon (OCP)

Østerrike: Østerrikske m-l organisasjon

Italia: PCI(ml)

San Marino: PCSM(ml)

Hellas: KKE(ml)

Spania: PCE(ml) og FRAP

Portugal: PCP(r)

LATIN-AMERIKA

Brasil: BKP

Chile: PCR

Colombia: CPC(ml)

Peru: PKP

Equador: EKP(ml)

AFRIKA

Angola: Angolas kommunistiske organisasjon (OCA)

ASIA

Iran: Irans kommunistiske bonde- og arbeiderparti

Japan: CPJ(Left)

Som en ser blir talsmennene for teorien om de tre verdener med Kina-revisjonismen som anfører, stadig mer isolert, og verdens marxist-leninister vil forsvare den albanske posisjonen mot de reaksjonære angrep den utsettes for fra USA-imperialismen, den sovjetiske sosialimperialismen, den kinesiske revisjonismen og dennes agenturer verden over.

Det dukker stadig opp rare og interessante saker. Det siste og forunderligste er demonutdrivelsene. Mange står fram og hevder harmdirrende at dette er ren middelalder - en skam for vår tid, men så lettvinnt kan en nok ikke ta det. Visst finnes det demoner. Alle har da hørt om sosialdemonkratene.

Demonene - dævlene - store som små, må naturligvis drives ut, men jeg er sterkt uenig med prestene i deres prioritering. Jeg er ikke eldre enn at jeg godt kan forstå at de helst vil drive åndene ut av unge jenter. Såpass husker jeg fra min ungdom. Prestene lever et rolig liv uten tungt arbeid, med god mat og godt drikke, så de bevarer sin vitalitet og virilitet langt opp i årene, så en kan forstå dem. Likevel synes jeg opphopningen av dævelskap er så stor andre steder at det skulle friste til innsats.

Alle som så Dagsrevyen forleden - da Egypts utenriksminister sto fram og forklarte at han var kalt hjem til Kairo, la sikkert merke til Mosche Dayan der han sto og flirte. Han var så full av faen at det var en sann fornøyelse å se på ham, og han var ikke alene i forsamlingslokalet. Her var det så mye dævelskap at hele det norske presteskap hadde hatt nok å gjøre i lange tider.

Bare under forpostefektingene til vårens lønnsoppgjør behøver en ikke lete etter demoner. De utfolder seg på begge sider av bordet. Men jeg trur ikke at det er prestenes sak å drive dem ut. Her må det nok skikkelig arbeiderlut til.

Hadde jeg vært yngre, så hadde det kanskje vært en tanke å utdanne seg til profesjonell demonutdriver, men når det hevdes at en må tilbringe år ved Menighetsfakultetet for å lære dævelskapet skikkelig å kjenne, så får det heller være.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863- Tøyen, Oslo 6
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 30.
Røde Fane pr. år - kr. 28.
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 - pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

ERITREA MOT HELE IMPERIALISMEN

Som EPLF's talsmann i utlandet, Amdemichael Kahsai, har uttalt, har Eritrea-spørsmålet utviklet seg til å bli en avgjørende prøve på en revolusjonær innstilling og praksis.

Denne prøven er blitt enda tydeligere i og med sovjetiske og kubanske troppers direkte deltakelse på den etiopiske kolonihærens side i kampene i Eritrea. I bombardementet av de EPLF-kontrollerte delene av havnebyen Massawa og i napalmbombingen av byer og landsbyer i de frigjorte områdene, uten å skjelle mellom sivile og militære.

Situasjonen var lettere og mindre tydelig for mange under Vietnam-krigen. Da var det USA-imperialistenes fly som øste napalm over befolkningen og sovjetiske luftvernkanoner som skjøt dem ned. Til og med i Angola var situasjonen mindre klar for mange. De Sovjet-ledete kubanske troppene kjempet her på oppfordring fra MPLA mot de CIA- og Sør-Afrika-finansierte Unita og FNLA.

I Eritrea retter ikke de sovjetiske rakettene, bombene og kanonene seg mot den andre imperialistiske supermakten, USA. De retter seg mot en befolkning som i flere hundre år har måttet føre kamp mot utenlandske inntrængere og kolonialister, og en frigjøringsbevegelse under ledelse av EPLF som nesten utelukkende er væpnet med våpen som riktignok er både amerikanske og sovjetiske, men som de ikke har fått fra USA og Sovjet, men erobret fra den etiopiske kolonialhæren i løpet av frigjøringskampen. Sovjetrukkerne og kubanerne kan her ikke engang gi et skinn av å kjempe for frigjøring og sosialisme. I stedet kjemper de for en kolonialistisk militærjunta som riktignok har funnet det opportunt å omgi seg med sosialistiske og marxist-leninistiske fraser, men som i virkeligheten stadig skjerper undertrykkelsen av befolkningen både hjemme og i Eritrea - med andre og rette ord er nasjonalsosialistisk. Og de kjemper mot en EPLF-ledet frigjøringsbevegelse som praktiserer marxismen-leninismen ved på en eksemplarisk måte allerede nå å legge grunnlaget for å bygge sosialismen i de frigjorte områdene.

De som stilt overfor disse kjensgjerningene ikke stiller seg solidarisk med det eritreiske folkets heltemodige kamp og tar utvetydig avstand fra Sovjetunionen og satelitten Kuba, kan ikke engang - annet enn i egne kretser - kalle seg for progressive. Den som ikke nå er villig til å forstå at Sovjetunionen er vendt tilbake til kapitalismen og utgjør en sosial-imperialistisk supermakt og dermed en dødsfiende for revolusjonen og en konstant krigstrussel, kan ikke - igjen annet enn i egne kretser - kalle seg for revolusjonær. Slike personer avslører seg derimot tydeligere for hver dag som går, som - bevisste eller ubevisste - venner av imperia-

lismen, som kontrarevolusjonære.

Men de som på den andre siden engasjerer seg like sterkt og ensidig mot bare den sovjetiske sosialimperialismen, blir ikke mindre avslørt av utviklingen i Eritrea. Sovjetunionen og Kuba er nemlig ikke den eneste imperialismakten som støtter den etiopiske militærjuntaen og dens forsøk på å opprettholde sitt kolonihæredømme. Side om side med Sovjetunionen fortsetter USA og sioniststaten Israel å hjelpe militærjuntaen økonomisk, materielt og med å utdanne militært personell. Samtidig som dette er dobbelt avslørende for Sovjetunionen, viser det i praksis at for verdensproletariatet og verdens undertrykte folk utgjør samtlige imperialistmakter og spesielt de to supermaktene, uansett innbyrdes motsetning og rivaliseringer, den samme strategiske fienden. Det viser at overfor revolusjonen står alle imperialister i siste instans sammen som en blokk, og at deres innbyrdes motsetninger og rivalisering bare kan og må utnyttes for taktiske formål.

Utviklingen i Eritrea avslører dermed også den strategiske "tre-verden-teorien", som er konstruert med den nye kinesiske ledelsen med Teng Hsiao-ping i spissen og har sine velkjente talsmenn også i Norge, som en proimperialistisk og kontrarevolusjonær teori - ikke minst for det eritreiske folket og de eritreiske revolusjonære selv. Den form for anti-sovjetisme som ikke skiller seg fra den klassiske borgerlige, og det syn på Sovjetunionen som - bevisst eller ubevisst - nekter å anerkjenne dens sosialimperialistiske karakter, er begge like kontrarevolusjonære. De bare tjener og forsvare hver sin kontrarevolusjonære politikk og forsvare hver sin imperialistiske supermakt.

På en måte er det historiske paralleller mellom dagens krig i Eritrea og Etiopia og Spania som mellomkrigstidas skueklass for fascismens forberedelser til verdenskrigen.

Kanskje den viktigste forskjellen er imidlertid at det eritreiske folket i sin kamp for frihet og uavhengighet er ledet av en frigjøringsfront som EPLF. Grunnlaget for EPLF har hele tida vært den langvarige folkekrigens strategi, det var for å sette denne strategien og dens prinsipper ut i livet at de revolusjonære kreftene måtte bryte med den reaksjonære ELF-ledelsen og danne EPLF. Denne strategien for nasjonaldemokratisk revolusjon i tilbakeliggende og undertrykte land går ut på steg for steg å omringe fienden i byene gjennom

gradvis å frigjøre og bygge ut baser på landsbygda, å mobilisere massene ut fra en korrekt politisk linje for straks å ta fatt på den sosiale revolusjonen i de frigjorte områdene, samt utelukkende å stole på egne krefter framfor å motta hjelp utenfra som det er stilt betingelser for. Gjennom å anvende disse prinsippene har EPLF

gått fra den ene politiske og militære seier til den andre inntil den nå står fram som den ubestridt ledende kraft i den eritreiske frigjøringsrevolusjonen. Dette nesten helt uten støtte utenfra, men samtidig nettopp som en virkelig uavhengig front som utelukkende kjemper for det eritreiske folkets interesser, og som er i stand til å avsløre og avvise alle utenlandske imperialisters og reaksjonæres tilbud om "hjelp".

EPLF's frammarsj er et nytt bevis på at den langvarige folkekrigens strategi er uovervinnelig, og på at den eritreiske frigjøringskampen ikke kommer til å ende slik det endte i Etiopia og Spania, uansett hvor mange og sterke de utenlandske aggressorene er.

På grunn av EPLF's politiske og militære framgang og sin egen stadig sviktende opplutning i massene ble ELF's ledelse i fjor tvunget til å inn i en avtale med EPLF som følger EPLF's ufravikelige prinsipper for enhet: først revolusjonær politisk, og så organisatorisk enhet. Også dette var et resultat av EPLF's holdt fast ved den langvarige kampen som er nødvendig for å vinne virkelige og varige seire. Framfor hurtig skinn-enhet har EPLF insistert på den langvarige prosessen som skal til for å skape varig og virkelig revolusjonær enhet.

Reaksjonære av alle slag, også her i landet, har forsøkt å forvrengte og undergrave dette langvarige enhetsarbeidet under EPLF's ledelse ved å framstille det som om det skulle representere en allerede fullbyrdet organisatorisk enhet på ELF's premisser, og dermed en slutt på EPLF's "sektarisme". Blant disse reaksjonære er vel å merke både de som forsøker å unnskylde Sovjetunionens rolle i Eritrea og de Teng Hsiao-ping-inspirerte "treverden-teoretikere". For de siste - ihvert fall for de ærlig innstilte blant dem - burde det være en tankevekker at den fortsatt opportunistiske ELF-ledelsen, som selvsagt ikke forandrer karakter over natta og tidligere har underordnet seg forskjellige reaksjonære regimer som de har fått hjelp fra, nå i forbindelse med Sovjetunionens og Kubas direkte engasjement i kampene anklager EPLF for å skaffe flere fiender enn nødvendig, og helt tydelig spekulerer i om ikke de tap som EPLF påføres i slaget om Massawa, kan gi ELF sjansen til å gripe makten aleine i Eritrea. ELF-ledelsen har allerede forlenget avslørt at den står på en reaksjonær plattform, og er villig til å inngå alle slags kompromisser bare den sikrer sine egne klassemessige posisjoner. Bare EPLF's langvarige folkekrigsstrategi - inkludert dens "sektariske" enhetsprinsipper - fører til full nasjonal og sosial frigjøring i Eritrea.

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.: Postboks 2863
Tøyen, Oslo 6
Tlf. 37 63 60

AKERSHUS: Marie Nordby
Bekkevn. 4
2006 Løvenstad

BUSKERUD: Peter O. Pedersen
Solberggt. 10 B
3000 Drammen

TELEMARK: Harald Baun
Grønlynn. 18B,
3900 Porsgrunn

VEST-AGDER: Jan Erik Ryen,
Kongens gt. 48,
4600 Kr. sand.

SØR-TRØNDELAG: Postboks 1886
Jarlesletta
7001 Trondheim

BERGEN: Morten Simonsen,
Sollia 3,
Øvstun,
5050 Nesttun.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO: Postboks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8

BERGEN: Postboks 29
5014 Universitetet
5000 Bergen

TRONDHEIM: Postboks 1886
Jarlesletta
7001 Trondheim

TROMSØ: Hanne Edvardsen
Postboks 436
9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås

Sendingene fra Radio Tirana kan fåes inn på kortbølgen. På engelsk sender Radio Tirana hver dag til følgende tider:
Kl. 7.30-8.00 i 31 og 42 meterbandet
Kl. 17.30-18.00 31m og 42m
Kl. 19.30-20.00, 31m og 42m
Kl. 21.30-22.00 31m, og 42m.
Kl. 23.00-23.30, 31m og 42m og 215 m.

Oppgjøret og den økonomiske krisa.

Det er selvsagt krisa i den kapitalistiske verden med etter hvert merkbare konsekvenser for Norge som er retningssgivende for borgerskapets planer med dette kombioppgjøret. Her kommer inntektsoppgjøret 1978 inn som en svært viktig bestanddel av arbeiderpartiregjeringens og arbeidsskjøpernes strategi for å rette innstramningstiltaka mot arbeiderklassens inntekter. For å si det mer konkret: Kombioppgjøret er et viktig ledd i borgerskapets forsøk på å øke utpressingen av merverdi fra arbeiderne, dvs. øke merverdigraden for å motvirke fallet i profittgraden. Under de rådende konjunkturer og med en stadig mer korporativ kapitalisme, var det ingen som helst grunn til å vente at LO skulle innta et annet og mer arbeidervennlig standpunkt. Vi finner ingen grunn til å henge oss på NKP-organet Frihetens naive spekulasjoner i denne forbindelsen. Avisen hevder at hvis LO's representantskap skulle slutte seg til denne innstrammingspolitikken da vil "ringen være sluttet og det oppstår en trenighet mellom arbeidsgiver, stat og fagbevegelse". Hadde Friheten vært hovedorganet til et virkelig kommunistisk parti, ville den visst at denne trenigheten forlengst er et faktum og det uavhengig av hva LO's representantskap måtte fatte av enkeltvedtak. Korporativismen er en kjensgjerning og et vesentlig innhold i denne er nettopp innlemming av arbeidernes egen organisasjon i dette statsapparatet. LO's vedtak må tvert om ikke overraske noen. Som en del av staten vil de med selvfølgelig tilhøre borgerfronten i slike ulvetider. Nærmest som en kuriositet får vi vel

ta med at direktør Skånland i Norges Bank nylig hjalp DNA og LO til å framstå som de rene engler. Når Skånland på ganske nådeløs manér avslår lønnsøkning for pensjonister og lavtlønte så blir Kleppe med en gang mer liberal i fasaden. Men slik er situasjonen i borgerskapet. Her dreier uenighetene og diskusjonen seg om styrken og graden i framstøta mot arbeiderklassen.

Småborgerskapets oppsving

I ly av krisesignaler i den seinere tid og nasjonal proteksjonisme har det norske småborgerskapet fått oppleve bedre tider. Både landbruksmeldingene fra 1976 samt fiskerimeldingene er klare uttrykk for dette. Bøndenes organisasjoner har vist en enestående trang til å følge opp suksessen ved å gå sterkt inn for kombioppgjør. Som privateiendommens beskyttere er de seg fullt ut bevisst at den korporative borgerstaten også kan ivareta småborgerens eiendom når tidene innbyr til det. Småbrukerlederen Sverre Hansen fra Hitra som i sin tid ble lovprist av AKP-avisen Klassekampen, kunne ved juletid berette nærmere om dette spesielle evangeliet. Under overskriften "Småbruk befolkes igjen" stod Hansen fram i Aftenposten, og slo fast at "Småbruker-Norge forstod at det nyttet å kjempe". Med triumf kunne han tilføye: "Nå snur strømmen. Ungdom vender tilbake til bruket. De kommer - for småbruket er liv laga og det sikreste av alt".

I den samme artikkelen gir Sverre Hansen til kjenne et syn på den rolle organisasjonene til bøndene spiller, som vi mener det er verdt å merke seg i denne sammenhengen. Hansen hevder at Hitraaksjonen vekket bondeorganisasjonene fra en altfor passiv næringspolitisk rolle. Skattestreiken

vekket dem fra søvnen og etter hvert kunne Norges Bondelag overta med krav om opprustning av jordbruket, om tempoplan og en ny giv i jordbruksoppgjørene. Disse har i følge Hansen blitt innfridd i en for Norges vedkommende hittil ukjent grad. Vi skal ikke gå "fem på" overfor troverdigheten i et hvert utsagn fra den opprømte Hitraaktivisten. Kapitalen vil selvsagt fortsatt sørge for å ødelegge småborgerens forhåpninger om en rosenrød tilværelse. Med hensyn på årets inntektsoppgjør er det likevel viktig for arbeiderklassen å være klar over denne utviklingen. Det dreier seg om den midlertidige styrkingen av småborgerskapet vi har sett siden EEC-kampen. Noe som klart kom til uttrykk ved siste stortingsvalg med stor oppslutning på landsbygda om kapitalens partier DNA og Høyre. Det eksisterer ingen felles klasseinteresser mellom småborgerskapet og arbeiderklassen i dette oppgjøret. Tvert om blir angrepene på arbeidernes reallønninger kjørt ut på bakgrunn av en utvikling som småborgerskapet fikk skumme sin del av fløten av, samtidig med at offensiven fra bondeorganisasjonene i konsekvens styrket statens korporative grep om arbeiderklassen.

AKP og NKP på samme bås

Selv om et parti kaller seg kommunistisk, er det ikke gitt at det vil forstå det vi her har kommet fram til. Og spesielt ikke etter at LO- og DNA-ledere som Halvorsen og Kleppe har formulert skepsis overfor å fortsette den vedtatte opptrappingsplanen for jordbrukerne i den nåværende økonomiske situasjonen. Det er grunn til å tro at "arbeiderlederne" her farer under falsk flagg. Det er klart at

som skuebrød med den hensikt å få arbeiderklassen til å svelge LO's opplegg passer det bra med litt "bondehets". Noe stort mer finner vi ikke å legge i disse uttalelsene. Men det gjør tydeligvis "kommunistene" i NKP og AKP. For disse er det den "progressive" klassealliansen mellom bønder og arbeidere som nå blir truet. På lederplass raser både Friheten og Klassekampen mot Tor Halvorsens "splittelsesforsøk" overfor norske "arbeidere". "Han vil ha det arbeidende folk til å sloss innbyrdes som 'ville katter'". Dette må avvises. Arbeidere, bønder og fiskere har alltid vært sett på som en enhet i norsk arbeiderbevegelse", heter det i NKP-avisen. Klassekampen slutter seg fullt og helt til: "Borgerskapet har alt å tjene på at splittelsesforsøka som Halvorsen kom med, skal lykkes. Det arbeidende folk har alt å tape. Flere og flere, både fagorganiserte og bønder, innser det". Hvis noen etter dette skulle nære noen som helst tvil om hvilke personer AKP regner til det arbeidende folk, så gir Klassekampen en ytterligere presisering på lederplass 31.12.77. "Støtt fiskerne!" er tittelen på lederen og fiskere er bl.a. følgende: "Innafor Fiskarlaget står nå sjarkfiskere som trålereiere sammen mot staten og for streik. Kravet og kampen deres er rettferdig og trenger støtte." Så vet vi at også trålereierenes privateiendom skal være gjenstand for arbeiderklassens solidaritet ved kommende inntektsoppgjør. På denne bakgrunnen er det ikke vanskelig for oss å komme med en oppfordring til arbeiderklassen. Stol på egen kampkraft og klassesolidaritet. Kjør deres eget opplegg på tvers av borgerskapet, DNA og LO-ledelsen. Vend ryggen til småborgerlige interessepartier som NKP og AKP.

VEST-SAHARA... Fra s. 1

De seneste meldingene om konflikten viser hvor tilspisset situasjonen mellom Marokko og Algerie er. Kong Hassan av Marokko truet i en radiotale Algerie med at Marokkanske tropper vil forfølge Polisario-partisanerne inn på algeriersk område dersom de krenker Marokkos grenser. Algerie svarte kong Hassan i det algeriske regjeringsorgan El Chaab, at enhver krenkelse av landets grenser vil bli oppfattet som krigserklæring og bli imøtegått med "passende svar". El Chaab mener det er sammenheng mellom kong Hassans krigstrusler og en mulig fransk intervensjon. Grunnen til at Frankrike har engasjert seg så aktivt i konflikten, er at tidligere i høst ble to franskmenn drept og 8 tatt til fange av Polisario, og alle forsøk på å få dem løslatt har mislyktes. Derfor har Frankrike nå stasjonert mellom 200 og 1000 soldater i Ouakam-basen i Mauretania's naboland Senegal, og vil muligens forsøke å frigi franskmennene ved en militær aksjon.

Polisario har sin hovedbase i Tindouf, som ligger vest i Algerie. Frigjøringsbevegelsen har ca. 10000 geriljasoldater. De fleste er unge, under 30 år, fordi den gjennomsnittlige levealderen i landet er 40 år. Vestlige journalister som har besøkt Tindouf-området sier at det ikke er tvil om at Polisario rekrutterer fra Vest-Saharas befolkning, og ikke at frigjøringsbevegelsen utgjøres av leiesoldater fra land som blir befalt av Algerie, som Marokko påstår. Hvor stor del av befolkningen i Vest-Sahara som er aktivt med i Polisario er det vanskelig å si noe om fordi folketallet i landet er usikkert. Da Spania trakk seg ut for 2 år siden, oppga de et befolkningstall på 74000. Polisario derimot mener tallet ligger mellom 700 000 og 750 000. Et nøyaktig tall er vanskelig å få fordi store deler av befolkningen bor i flyktningeleirer i Algerie. Selvom Polisario har mange og sterke motstandere står de og vil

fortsatt stå sterkt i kampen for nasjonal frigjøring, fordi de er lokalkjente i de store ørkenområdene og tåler den sterke varmen, noe som vil føre til at de kan bekjempe en mye sterkere fiende ved sin geriljaktikk.

KA vil i tida framover forsøke å holde dra's lesere informert om situasjonen i Vest-Sahara og om POLISARIOs framganger, og vi starter i dette nr. med å bringe en artikkel fra siste nr. av det afrikanske revolusjonære tidsskriftet "African Red Family".

KAMPEN FOR SELVBESTEMMELSE

Vest-Sahara er et land som har vært bebodd av Sahroni-folket siden det 11. århundre og som har vært konstant truet av marokkansk ekspansjonisme siden før den europeiske koloniseringen av Afrika tok til.

Landet ble kolonisert av Spania som et resultat av "delingen av Afrika" foretatt av europeiske land på Berlin konferansen i 1884-5. Hovedattraksjonen ved Vest-Sahara for Spania var at landet er rikt på mineraler, spesielt fosfat, olje, uranum og jernmalm. Landet er nå den største fosfateksportøren til USA, Vest-Europa og Japan, og fiskeområdene på kysten er blant de rikeste i verden.

Effektivt bevæpnet motstand fra Sahronernes side mot de spanske innvandrerne varte i 78 år. Etter at de modige Sahronerne var blitt undertrykket, reorganiserte de seg, og i 1973 dannet de People's Front for the Liberation of Saquiat-Al-Hamra and Rio de Oro - Polisario - som førte an i kampen for nasjonal frigjøring fra Spania.

Under ledelse av Polisario startet Sahronerne en langvarig væpnet kamp som truet med å bryte imperialistenes herredømme over fosfatkildene og fiskebankene.

Da de vestlige imperialistene, ledet av de amerikanske og franske plyndrerne, innså at den nasjonale frigjøringskrigen mot den spanske okkupasjon fikk økt tilslutning, satte

de opp en svikaktig plan for Vest-Sahara, for å kaste ut de spanske okkupantene. Planen som gikk ut på å stanse folkets demokratiske revolusjon, var laget av USA, Frankrike og Spania. For å hindre en fullstendig nasjonal frigjøring av det sahroniske folket, skulle Vest-Sahara ifølge planen utsettes som nasjon, og deles mellom de neo-koloniale statene Marokko og Mauretania. Så fort planen var trukket opp, ga general Franko, den beryktede fascistiske diktator av Spania, klarsignal for at den skulle settes i verk. Deretter inngikk Franko to separate avtaler med de to som løper imperialistenes ærend, kong Hassan av Marokko og president Moktar Ould Dadda av Mauretania, hvor Marokko sa seg enig i å okkupere den nordlige delen, mens Mauretania var lovet den sørlige delen av landet.

Både kong Hassan og president Dadda sa seg villig til å gjennomføre sine herskeres målsetting til gjengjeld for de smuler de ville få i form av beskatning, mens imperialistene fortsatte å utplyndre de store fosfatreservene og fiskebankene. Det endelige dokumentet som innebar at Spania skulle gi fra seg herredømmet over kolonien til Marokko og Mauretania ble underskrevet i november 1975, og ble kjent som Madridoverenskomsten.

Sevl om de 600 000 Sahronerne i landet var fast bestemt motstand, innså de at deres nasjonale frigjøring var forrådt, og at landet deres var ofret til de to løpeguttene for vestlig imperialism, kong Hassan og president Dadda. For å lette delingen av Vest-Sahara fikk Djemaa - en marionetteforsamling på 62 forrædere, oppnevnt av Spania - beskjed om å sanksjonere okkupasjonen av deres land. Deretter invaderte Marokko og Mauretania Vest-Sahara med 1800 soldater som overtok de stillinger den tilbaketrukte spanske garnison tidligere hadde hatt. 43 av de 104 medlemmene av den sahroniske Djemaa flyktet fra byene og gikk inn i Polisario. I midten av,

januar 1976 var spanske tropper evakuert, og Spania hjemkalte sin ambassadør i slutten av februar samme år.

Sahronerne og Polisario nektet å godta nykolonialiseringen av landet gjennom sine afrikanske naboer og erklærte at de ville fortsette og intensivere kampen mot den marokkanske og mauretanske okkupasjon inntil total frigjøring var oppnådd.

På dette stadiet i kampen er det viktig at sahronerne tilegner seg prinsippene om å stole på egne krefter og å organisere frigjøringskrigen innenfor Vest-Saharas grenser. Selvom avhengigheten av Algerie som en krigsbasis er viktig og korrekt for Polisario på dette tidspunktet, må konkrete tiltak foretas for å mobilisere de sahroniske massene inne i landet, for til syvende og sist er det de organiserte og bevæpnede massene av det sahroniske folket som vil oppnå seier i frigjøringskrigen. Og selv om det i mellomtiden er nødvendig å fortsette kampen på det diplomatiske plan i FN og OAU, må det bli klart at disse institusjonene ofte tjener imperialismens interesser og for tiden er mer debattsamlinger som vedtar endeløse resolusjoner uten å løse noen problemer for de undertrykte og utplyndrede massene i Afrika.

Allikevel er kampen mellom sahronerne og de fremmede okkupantene som startet før de første spanjolene satte sine føtter i Vest-Sahara, fortsatt igang og får økende oppslutning og vil fortsatt være inntil de neo-koloniale okkupanter fra Marokko og Mauretania er drevet ut av dette landet.

Lenge leve den væpnede kampen til det sahroniske folket!

Død over imperialistenes lakeier i Afrika!

BLOCK-WATNE-STREIKEN GÅR VIDERE

I to tidligere nr. av drA har vi redegjort for utviklingen av Block-Watne-streiken. I dette nr. vil vi innledningsvis referere de siste uker s hendelser. Deretter vil vi behandle spørsmålet om oppsigelsene noe mer grundig med særlig henblikk på hva det vil innebære å ta en rettstvist på saken.

Endelig bringer vi et intervju med endel av de streikende som bringer endel ekstra-informasjoner.

"STØTTE" OG STØTTE

Under overskriften "Hardt press mot Block-Watne-arbeiderne" omtalte vi i forrige nr. av drA et utspill der de øvrige ansatte ved bedriften krevde av de streikende at de skulle vende tilbake til arbeidet. Vi hevdet i den forbindelse at dette satte et skarpt press på de streikende. Men samtidig trakk vi fram et masse møte i Sarpsborg Samorgs regi, som fant sted samtidig som avisa gikk i trykken, og hevdet at dette kunne representere en åpning mot bredere solidaritetsaksjoner overfor de streikende.

Nå vet vi at både møtet i Sarpsborg Samorgs regi og et tilsvarende møte i Halden seinere i uka uttrykte klar støtte til streiken og streikeledelsen. Samtidig ble det vedtatt en resolusjon der en krevde at kommunestyrene i distriktet skulle boykotte Block-Watne. Disse møtene manifesterte den brede solidariteten for Block-Watne-arbeiderne som foreligger rundt om på arbeidsplassene. Ikke desto mindre blir det i tida framover viktig å utnytte denne solidariteten ytterligere, for det kan bli dra til full seier.

Imidlertid er det ikke bare støtten til tømmerens streik som preger den faglige virksomheten i Østfold for tiden. Fredrikstad Samorg og Sarpsborg bygningsarbeiderforbund framsatte på omtrent samme tid som masse møtene fant sted i Sarpsborg og Halden en kritikk av disse masse møtene. Fra dette hold hevdet en at bare lovlige representanter for det faglige apparatet kunne vurdere streiken. Nettopp disse representanter for fagapparatet satte deretter iverk "megling" og uformelle samtaler med bedriften. Under dekke av å støtte kravene søkte en på denne

måten å spille initiativet og ledelsen i aksjonen over fra de streikendes aksjonskomite og over i egne hender.

Denne virksomheten ble skarpt kritisert på det nevnte masse møtet, og bedriftsledelsen har kompromittert dette "støttetiltaket" ytterligere gjennom å omfavne det offentlig. Like fullt er det ennå uklart hva utfallet av disse uformelle drøftingene som har pågått over lengre tid, vil bli. For vår del vil vi understreke at vi selvsagt er innforstått med nødvendigheten av uformelle forhandlinger. Men det er like innlysende for oss at de streikende gjennom sin aksjonsledelse hele tiden må beholde det fulle initiativ og den fulle kontroll med forhandlingene.

SKAL RETTSAPPARATET FÅ AVGJØRE SAKEN?

Også på et annet viktig punkt diskuteres det for tiden ivrig blant de streikende. Det gjelder spørsmålet om oppsigelsene av de streikende og dets juridiske implikasjoner. Det er selvsagt fullstendig riktig av de streikende å nekte å respektere oppsigelsene. Og dersom en effektiv blokkade av stillingene opprettholdes, noe som bl. a. forutsetter tiltak i bred målestokk overfor streikebrytere, vil oppsigelsene fortsatt være en fiasko for bedriften, og dermed blir de umulig å opprettholde.

Man ge av de streikende er imidlertid innstilt på å prøve saken for rettsapparatet, ikke for arbeidsretten, men som sivil sak. Representanter for det faglige byråkrati har innvendinger mot dette som går på at utfallet vil skape uheldig hevd. I Kommunistisk Arbeiderforbund vil vi også advare sterkt mot å la saken med oppsigelsene få en slik utvikling.

Vår argumentasjon er imidlertid en helt annen enn LO-apparatets representanters.

Vi har aldri sett det som noen viktig oppgave å føre stillingskrig innenfor rettsapparatet. Det viktige for oss er å støtte arbeideraksjoner uten tanke på hvordan lovverket til enhver tid er justert og tvers gjennom domstolers vurdering av aksjonene.

Block-Watne-arbeiderne har dermed vår støtte uansett hvordan jurister i retten eller annetsteds vurderer oppsigelsene. I den nåværende situasjon får arbeiderne støtte til streiken og til blok aden av stillingene, samt til sine tiltak overfor streikebrytere. Denne solidariteten er det hold i.

Om en derimot innlater seg på en rettstvist risikerer en ikke bare å miste denne solidariteten. For øvrig har en spilt ledelsen og kontrollen over ens egen situasjon ut av egne hender og over i rettsapparatet. I denne forbindelse vil alle huske de erfaringer Hamnerverkarbeiderne gjorde med rettsapparatets årelange utmattingstaktikk.

SAMTALE MED DE STREIKENDE

drA: Hvordan ser dere i den nåværende situasjon på utsikten for å løse konflikten? Hvilke vilkår setter dere før dere vurderer å gå tilbake til arbeidet?

Svar: Vanskelig for oss å svare på. Etter vår mening ligger utspillet helt og holdent hos arbeidsgiveren, og det er avgjørende. Vi har bedt om enda et møte med BW, og vi håper på en løsning.

BW må ta tilbake tømmerne i arbeid igjen for å komme i forhandlingsposisjon. Vi må ha en forhåndsgaranti for konflikten kan avblåses og begge partene kan forhandle.

drA: Hvordan var deres reaksjoner på uttalelsen fra de øvrige ansatte ved BW?

Svar: Vi er veldig skuffet over de andre ansatte på BW som har kommet med uttalelsen uten i det hele tatt å ha kontaktet oss før det skjedde. Rykter forteller at disse uttalelsene fra andre BW-ansatte har kommet fram på en lite demokratisk måte. Vi synes det er rart at de ikke kontakta oss.

drA: Et problem for dere har vært at arbeidsplassene ligger så spredt. Hvilken betydning har det hatt for streiken? Vet dere hvilket omfang streikebryteriet har?

Svar: Vi vet hvem som er streikebrytere. Vi var opprinnelig flere som gikk til aksjon - 68 tømmerere - nå er vi 40 i streik. En del har altså gått tilbake og er streikebrytere.

Noe av årsaken mener vi er at den økonomiske støtten ikke kom tid nok. Allikevel vil vi ønske streikebryterne velkommen tilbake i våre rekker igjen.

drA: Hvordan ser dere på den støtten dere har fått fra øvrige fagorganiserte? Hvilken betydning har denne støtten?

Svar: Støtten kom sent, men godt, og den har enorm betydning. Uten massiv støtte fra øvrige fagorganiserte er vi maktesløse. Når det gjelder øvrige Block-Watne-bedrifter, så har vi fått økonomisk støtte fra BW-ansatte i Trondheim, men forbindelsen utover i andre avdelinger er ikke så god. Vi har foreløpig sett på konflikten som lokal. For øvrig så blir offentlige målekantor brukt i Trondheim. Det vi ønsker er en avgjørende innflytelse på vår egen arbeidsplass. Dette står klart og tydelig i vårt avtaleverk. Det har også bedriften innrømmet, men uten å etterleve det.

KLASSEKAMPEN

10/1-78

ukas
dikt

Zemskov

Han kom med fly.
Dei mektige
kjem no til dags med fart.
Sa sto han der
med rubelblikk
framfor eit verdenskart.

Så at dei stint
frå lulle fat
og vart visst aldri mett.
Dei pratast vent
og heldt vel kjett
om små nasjonars rett.

Og sidan så
«forhandla» dei
som galdt det DEIRA liv:
Med hånleg flir
bak breie rygg
heldt Zemskov løynd ein kniv.

Då glimt han såg
av knivens odd
sat Kræmmar-Jens og kvein.
Så gav han bort
eit stykke hav
og vart ein Bresnev-svein.

Og Zemskov flaug
til Rovar-Reir
og vart ein heidra kar.
Der skala dei
for herferd stor
og gumla kaviar.

Moral:
Vil svarte bjørn
ha MEIRE rov
så lyt han og få ble.
Lat vår nasjon
med rifla spent
stå uredt, stram og stø!

To Fi

Eritrea mot.....Fra s.3

Men selv om EPLFs strategi er uovervinnelig og seieren for det eritreiske folket sikker, er det klart at kampen koster store ofre og at spesielt det pågående slaget om Massawa representerer en stor belastning og påkjenning for EPLF, på grunn av at byen kan bombarderes fra sjøen og øyene utenfor der EPLF ikke har utstyr til å operere.

Slaget om Massawa blir det kanskje tyngste og avgjørende slag i den eritreiske frigjøringskrigen. Samtidig påføres sivilbefolkningen over hele Eritrea økende lidelser på grunn av den økende sovjetiske bombingene med napalm og andre ødeleggende midler.

I den nåværende situasjonen er det alle progressives og revolusjonæres plikt å intensivere solidaritetsarbeidet for det eritreiske folket og dets fortropp, EPLF. Også det rent humanitære støttearbeidet må trappes opp.

Den eritreiske hjelpeorganisasjonen (ERA) i Norge setter i disse dager i gang en kampanje for å avhjelpe den nød som er oppstått hovedsakelig på grunn av krigen mellom Eritrea og juntaen i Etiopia. De har utgitt en brosjyre som med tall og statistikk viser hva som trengs. Det er en inntrængende oppfordring om humanitær hjelp. I en av brosjyrene som ERA har utgitt heter det:

"En endelig løsning på eritreernes lidelser kan bare nås når konflikten er endelig løst og fred og sikkerhet oppnådd. Inntil da må det være alle humanitære organisasjoners og fredselskende menneskers sak å hjelpe til med å redde menneskeliv."

Kommunistisk Arbeiderforbund oppfordrer alle sine medlemmer og sympatisører, alle progressive og revolusjonære, til å støtte denne aksjonen.

ERITREA MOT IMPERIALISMEN

Åpent møte: Torsdag 9.2. kl. 1700

SV-fakultetet, Universitetet i Oslo

Innleder: Representant for EPLF

Kommunistisk Universitetslag

TITLESTAD OM FURUBOTN

Torgrim Titlestad har siden 1975 skrevet tre bøker om Peder Furubotns liv og virke. Bøkene er gitt ut på Gyldendal Norsk Forlag. Det er interessant lesning, spesielt fordi bøkene for en stor del omhandler Norges Kommunistiske Partis historie fram til 1945.

Furubotn var uten tvil en betydelig organisator, som bl.a. i Moskva før den 2. verdenskrig og i Norge etter krigen lærte seg konspirasjonens vanskelige kunst. I denne tiden fikk han god bruk for sitt moralske og fysiske mot, men også sin sluhet. Furubotn var en person full av motsetninger, og er et typisk eksempel på at alle mennesker har sin begrensning. Han var en belest arbeider, men bøkene til Titlestad viser med all tydelighet at Furubotn aldri kom lenger enn til småborgersosialismens plattform.

Furubotn anerkjente aldri læren om proletariats diktatur fullt ut. Derfor forsto han heller aldri noe av Sovjets politikk under bolsjevikenes og Stalins ledelse. Han var hele sitt liv motstander av Strassbourgesesene både i teori og praksis, og han gikk av som formann i NKP i 1930 fordi han ikke ville godta dem. Han var en nasjonal-sjåvinist og forsto ikke den proletariske internasjonals hovedprinsipper.

Når det gjelder omtalen av NKP i Titlestads bøker, blir det ettertrykkelig dokumentert at partiet aldri fullt ut har godtatt verken 'Marx', eller Lenins viktigste prin-

sipper. Det ble således aldri et revolusjonært parti som fullt ut (på bolsjevikisk vis) anerkjente nødvendigheten av proletariats voldelige revolusjon for å knuse borgerskaps statsapparat. Partiet har heller aldri helt ut erkjent nødvendigheten av proletariats diktatur over alle andre klasser, for å kunne bygge opp sosialismen og senere kommunismens system. Moskva-tesene ble derfor i virkeligheten aldri godtatt fullt ut. Det ble og har alltid vært et revisjonistisk valg-parti.

Strassbourgesesene ble godtatt av partiets ledelse etter indre kamper, men da i en forvansket form. Disse utga partiet i 1930, helt bevisst sensurert. Partiets faglige politikk har derfor alltid vært drevet rent revisjonistisk, og det har bare krevet litt mer i lønningsspøssene enn hva sosialdemokratene gjorde.

Årsakene til disse feilene er selv-

følgelig mange, men den viktigste er de manglende studier av marxistiske klassikere - som Marx, Engels, Lenin, Stalin og nå senere av Mao Tse-tung, ikke bare blant medlemmene, men også i ledelsen. Spesielt har organiseringen av studiene sviktet totalt fra ledelsens side. Det som ble organisert av studier ble gjort på rent revisjonistisk vis. For eksempel ble det i den politiske økonomi av Marx, under Furubotns ledelse, smuglet inn et kapittel om den anti-marxistiske produktivitets-

teorien. Både i sentralkomiteen i NKP og i partiet ellers, har de skolete marxistiske analytikerne alltid vært i et lite mindretall.

En av de få fremragende marxister partiet har hatt, var Arvid G. Hansen i 20- og 30-årene, og typisk nok får han en hard medfart av Furubotn i bøkene til Titlestad. F.eks: "Når det så oppsto konkrete konflikter, ble en abstrakt skriver som Arvid G. Hansen gradvis redusert som tankemessig veiviser". Den manglende skoleringen var hovedårsaken til at partiet og spesielt sentralkomiteen ikke mestret situasjonen ved krigsutbruddet i 1940 og ikke på noen måte forsto betydningen av ikke-angreps-pakten mellom Hitler-Tyskland og Sovjet, verken teoretisk eller i praksis. Det lave ideologiske nivå i ledelsen var også hovedårsaken til at Furubotn kunne gjennomføre sitt nasjonalsjåvinistiske kupp i partiet den 31.12.41, på den såkalte "partikonferansen". Flertallet av sentralkomiteens medlemmer var tydeligvis fullstendig forvirret av de politiske begivenheter som hadde stormet på de siste par årene. Men ikke mindre enn 9 av dens medlemmer ble overhodet ikke innkalt til dette kupp-møtet som Furubotn organiserte. Mens folk som bare hadde vært medlem av partiet noen få uker, ble innkalt. Dette blir indirekte bekreftet av Titlestad.

Det er ikke tvil om at kommunistene gjorde en betydelig innsats under krigen mot den tyske okkupasjons-

makt, men bare på et fullstendig feil klassegrunnlag. Partiet førte hele tiden kampen på borgerskaps premisser. Furubotn skrev selv i et opprop at "den norske arbeiderklassen, og partiet, måtte stille seg bak Stortingets krig, bak kong Håkons krig og bak regjeringen Nygårds-volds krig!" På denne måten underordnet NKP seg borgerskaps ledelse i kampen mot Hitler-Tyskland, i motsetning til de albanske kommunistene som førte en partisan-krig både mot okkupantene og borgerskapet.

Gjennom Furubotn-bøkene får man et minst like godt bilde av NKPs historie som det man får ved å lese den av NKP anerkjente bok "Norges Kommunistiske Partis historie" av Just Lippe. Særlig de to siste bøkene av Titlestad forteller med all tydelighet at NKP aldri har vært noe virkelig kommunistisk parti. Noe som skyldes bl.a. partiets manglende evne til marxistisk/leninistisk analyse. Et forhold som ikke har bedret seg etter at Furubotn ble feidd ut av partiet i 1949. Det er i bebudet en fjerde bok av Titlestad. Det skal bli interessant å lese hvordan han vil beskrive oppgjøret i partiet i 1949 og hvorfor Furubotn trakk seg uten sverdslag, enda han på det tidspunkt hadde et solid flertall i sentralkomiteen. Forhåpentlig får vi en spennende kriminal-thriller.

T. H.

MODERNE OG REAKSJONÆRE BORGERE I RANA

Like før jul oppsto streik ved Rana Vask og renseri i Mo i Rana i det 7 vaskeriarbeidere gikk til arbeidsnedleggelse og frasa seg sine til-litsverv. Dermed ble alle de 7 fagorganiserte oppsagt. Bakgrunnen for streiken var ikke bare dårlige lønnsforhold, men også de generelle arbeidsforhold ved bedriften, som med rette er blitt karakterisert som håpløst tilbakefallende med hensyn til de rent sosiale forhold på bedriften.

Nylig ble firmaets fire fast ansatte permittert på få dagers varsel og uten trygd. Under permisjonene ble diverse tilfeldig arbeidskraft benyttet (en skoleelev til kr. 15.- pr. dag, eksempelvis) og vaskeriet arbeidet for fullt. Påtalen av dette skapte det utviklingsforløp som endte med streik og oppsigelser.

Det er verd å merke seg at NAF allerede tidligere har advart bedriftseieren for hans oppførsel. At Mo Kjemiske i denne situasjonen kan berolige de streikende og love dem støtte om streiken så skulle vare et år, har vi ikke vanskelig for å

tro. Forbundet og hele fagapparatet spiller i konflikter som denne en entydig progressiv rolle idet de forsvare de fagorganiserte mot reaksjonære enkeltkapitalister. Dette rokker imidlertid ikke på noen måte ved LO-apparatets klassekarakter, slik f.eks. "Ny Tid" synes å tro. Tvert om viser konflikten hvordan bedriftsledelsen er ute av stand til å tilpasse seg den moderne kapitalismens behov for organisering av såvel arbeidere som kapitalister. Nettopp dette behovet i den moderne kapitalismen er det forbundet har påtatt seg å ivareta.

Den aksjonsenhet arbeiderne ved f.eks. Jernverket dermed i praksis inngår med LO-apparatet når de støtter de oppsagte slik de gjør, stilles slik i sin rette sammenheng: begrenset i tid og politiske perspektiver.

Støtte sendes til:
Rana vask
v. Mo Kjemiske Arbeiderforening
8600 MO I RANA.

Eva Ståhl til drA. ... Fra s. 8

Palestina. Mini-Palestina må avvises, palestinerne nasjonale retter må ivaretas. Disse mål oppnås ikke om en, som PLO-ledelsen, har tillit til reaksjonære arabiske regimer eller til den ene supermakta Sovjet. Disse mål oppnås heller ikke ved Geneveforhandlinger.

Men det er viktig å slå fast at så lenge ALLE palestinske organisasjoner er representert på PLO's nasjonalkongress, er PLO den eneste representant for det palestinske folket.

Men samtidig må en ha klart for seg den politiske linja i PLO som ivaretar det palestinske folkets interesser og framtid er representert ved PFLP og Nei-frontens politikk. En må derfor gi sin støtte til PFLP og Nei-front-

en. Palestinerne ønsker ikke noe Mini-Palestina: De vil ikke tilbake til flyktningeleirene på vestbredden av Jordan-elva. De vil hjem til sine hjemsteder i det okkuperte Palestina! drA: Til slutt, Eva, har du noe å si til drA's lesere?

Eva: Progressive må ikke tro at Palestinaspørsmålet er løst fordi borgerpressen ikke skriver noe om det. Uansett om det er krig eller ei: Palestinaspørsmålet utgjør brennpunktet i den verdensomspennende kampen mellom de undertrykte folkene og imperialismen. I krigs- som i fredstid må vår solidaritet med Palestinas folk prioriteres. Solidaritetsarbeidet skal ikke være tidsbestemt! Det må drives uavbrutt, såvel i medgang som i motgang. Den politiske støtten er viktigst, og den materielle støtte vi gir, må springe ut fra denne! !

INNSAMLINGSAKSJON TIL ERITREISKE FLYKTNINGER

Den eritreiske hjelpeorganisasjonens (ERA) norske avdeling starter i disse dager en innsamlingsaksjon til støtte for de tusener av eritreere som lever utenfor Eritrea som flyktninger.

Eritrea: BEHOV FOR HJELP

POSTGIRO 2 31 67 43

Den eritreiske hjelpeorganisasjon i Norge
Postboks 2853, Tøyen Oslo 6

De innsamlede midlene vil også gå til gjenreisningsarbeidet innen de frigjorte områdene innen selve Eritrea. Penger kan sendes til:
Eritreiske Hjelpeorganisasjon,
Box 2853 Tøyen, Oslo 6.
Postgiro 2 31 67 43

Hjelp den kriserammede befolkning i Eritrea

Postgiro 2 31 67 43

Den eritreiske hjelpeorganisasjon i Norge

Postboks 2853, Tøyen, Oslo 6

For nærmere opplysninger, kontakt ovennevnte adresse.

Ulveseth-utvalget: KRISA SKAL FÅ HERJE FRITT

I Arbeiderbladet 17. 01 kommenterer Lars Skytøyen i Jern og Metall, han som var så mektig at han ikke ville bli industriminister, det nye forslaget fra Ulvesethutvalget om strukturerendringer i verdstdedstbransjen. På spørsmål om hva fagapparatet setter høyest i dette forslaget, svarer Skytøyen følgende: "Det er det opplegget som her skisseres for å styre omstillingen i en hel bransje, for å unngå arbeidsledighet. Med den eierstrukturen vi har i næringen ligger hovedansvaret for å få til dette på bedriftene selv, men samtidig må man erkjenne at det ikke er mulig å løse problemene uten at en ser på bransjen som helhet".

Sosialdemokratiets muligheter

Det Skytøyen her sier, representerer ikke en realistisk vurdering av de forslagene han selv har vært med på å legge fram gjennom Ulveseth-utvalget. De viktigste forslagene her er for det første å foreta en strukturerendring i bransjen som betyr en redusering

av de nåværende 34000 med 6000. Det er særlig nybyggingskapasiteten som skal reduseres til ca 14000 ansatte. De bedrifter som mottar statlig støtte vil for det andre etter det som er foreslått måtte regne med å få statlige representanter i styrene.

Skytøyen prøver å gi inntrykk av at den politikken det her legges opp til ikke betyr noen skjerping av sosialdemokratiets linje. Det bildet man ønsker å gi er som følgende: det offentlige griper inn utenfra for å avhjelpe de uheldige følgene av den økonomiske krisa og slik redde arbeidsplassene, samtidig vil man hjelpe industrien (les: kapitalistklassen) til en mest mulig hensiktsmessig organisasjonsform. Dette svarer jo helt til det klassiske revisjonistiske bildet av sosialdemokratiets oppgave: ikke

en revolusjon av produksjonsforholdene, men stadige forsøk på å gripe inn i dem og påvirke dem utenfra, ved såkalte politiske midler. Det sier seg selv at det her legges grunn for to retninger innen revisjonismen: en som understreker at dette er alt som kan gjøres og en, som klager over at det gjøres så alt for lite. Det sier også seg selv at disse to retningene, som i Norge har trådd fram enten i motsetningen mellom SV og Arbeiderpartiet og i dag særlig gjør seg gjeldende innen Arbeiderpartiet selv, i praktisk politikk må komme ut på ett og det samme; at kapitalens lovmessighet setter seg igjennom. Slik sett er sikkert den første varianten av sosialdemokratisk tenkning den mest realistiske.

Arbeidsløsheten er et middel

Hele Ulveseth-utvalgets innstilling og Skytøyens kommentar til den, er et konkret eksempel på akkurat dette. Innen den kapitalistiske økonomien har krisene den funksjon at de svakeste bedriftene går under, med massearbeidsløshet som resultat. De sterkeste bedriftene lever videre etter en strukturerendring av de kriserammede bransjene, inntil de selv rammes av neste krise. Slike strukturerendringer ligger i selve kapitalismens natur, og utgjør et forhold som bare kan endres med en sosialistisk revolusjon. I den situasjon vi nå er inne i i norsk økonomi, er det derfor fullstendig feilaktig å bruke et uttrykk som at regjeringa og sosialdemokratiet i parti og fagapparat prøver å styre utviklingen. Slike forsøk ble nok til en viss grad gjort ennå så sent som i fjor, men nå har sosialdemokratiet fullt ut innsett at krisa må løpe til ende gjennom en stadig forverring av arbeiderklassens situasjon. Angrepene på lønnsglidninga og den nye industripolitikken som særlig Ulveseth-utvalget

innvarsler, er hver på sitt felt det klareste tegn på dette. Selvom de nåværende forholdene danner en viktig del av bakgrunnen for Ulveseth-utvalgets framlegg, er det videre klart at slike forslag alltid ligger innen rammen av en mulig sosialdemokratisk politikk. Det har i flere år vært arbeidet med planer om en redusering av skipsbyggingsindustrien bl. a. i Oslofjordområdet. Utsettelsen av disse planene har sikkert hatt politiske årsaker som valget i fjor.

Det det nå særlig dreier seg om er å gjennomføre en strukturerendring av industrien samtidig som man prøver å føre ut en politikk som skal lamme arbeidernes forsøk på å få sin situasjon forverret. Arbeidsløsheten er nå blitt et middel i sosialdemokratiets politikk. Dette er sikkert en situasjon som man i de kretser helst ville ha unngått, fordi det kan føre til en rent politisk uklar situasjon for myndighetene. Det er nettopp dette problemet som kom til uttrykk i kommentaren fra Skytøyen ovenfor: for det første gir han helt korrekt uttrykk for at det dreier seg om en strukturerendring innen en hel bransje, for det annet prøver han å dekke over det faktum at her brukes arbeidsledigheten helt direkte som et middel i den økonomiske politikken. Det virkelige innhold i de statlige ledete strukturerendringer, er at det er krisa selv som her gir seg uttrykk, det dreier seg ikke om forsøk på å lette virkningene for arbeiderklassen. Selve uttrykket "ledet" og "styrt" kommer også her i sin rette sammenheng. Krisa, ja kapitalismen i det hele, kan egentlig ikke styres.

All sosialdemokratisk politikk i høykonjunkturer og i perioder hvor man ennå prøver å dempe krisene viser seg derfor som den illusjon den egen-

tlig er. Når krisa først slår til for alvor viser denne politikken sin sanne natur sammen med den kapitalismen den er sprunget ut av.

Flere motsigelser

I en slik periode som den vi nå er inne i vil hovedmotsigelsen mellom arbeid og kapital selvsagt gi seg stadig mer direkte uttrykk selv om den i Norge i dag ikke kan gi seg utslag direkte i noen omfattende kommunistisk bevissthet. Det er derfor typisk at vi de siste måneder har blitt spart for den demokratidebatt som har herjet mellom selveierne i Høyre og byråkratkapitalistene i Arbeiderpartiet. Dette betyr ikke at den nye krisepolitikken ikke også fører til en skjerpeelse av de avledete motsigelsene i samfunnet som det er viktig for kommunistene å være klar over. At det er kapitalismens grunnleggende lov-messigheter som vi nå ser utvikle seg betyr selvsagt ikke at kapitalismen ikke også stadig utvikler seg videre. Ulveseth-utvalget er nettopp et tegn på at de statskapitalistiske kreftene prøver å styrke sin posisjon ved å bruke krisa. Forslaget om statlig representasjon i bedrifter som får støtte er det klareste uttrykket for dette og vil sikkert framkalle motstand fra deler av kapitalistklassen. Det er viktig på kommunistisk hold å være klar over dette, for en slik representasjon i bedriftenes styre kan bli brukt som et propagandamiddel for å gi inntrykk av at angrepet på arbeiderklassen er et angrep på kapitalistene fra myndighetenes side. Det det betyr er bare en overgang til en høyere form for statskapitalisme. Arbeiderklassens alternativ er overgangen til en høyere form for samfunnsdannelse; Sosialismen!

NKP FOR REAKSJONÆR ENHET I FAG BEVEGELSEN

NKPs faglige politikk er en konsekvent støtte til den mest baktunge del av sosialdemokratiet. Eksempelvis støttet de helhjertet opp om det kombinerte og samordnede oppgjøret i 1976. At de nå går inn for forbundsvis oppgjør, viser bare partiets opportunistiske vingling. At de forbundsvis oppgjør også kan brukes til reallønnsenkning, nevned selvfølgelig ikke.

NKPs siste utspill er deres massive støtte til det korporative forslaget om et lønnsutjamningsfond. Jern og Metalls forslag om en garantert minstelønn har på denne måten satt NKP i en lei knipe. I Friheten nr. 3 forsøker de å støtte både forslaget om minstelønn og forslaget om et lønnsutjamningsfond. Samtidig angriper de Jern og Metall fordi de har opptrådt "umoralsk", "torpedert" lavtlønnsfondet og "splittet LO" med sitt forslag om minstelønn.

En splittelse blant borgerskapets representanter foran vårens tariffoppgjør anser vi ikke for noen ulempe, men tvert imot som en fordel. En slik splittelse vil kunne medvirke til at den kontroll borgerskapet trenger under vårens tariffoppgjør, svekkes.

NKP bruker derimot enheten i fagbevegelsen som et argument mot minstelønnsforslaget. Et forslag som kan bedre de lavtlønnedes situasjon noe, om minstelønnen settes høyt nok. Noe vi ellers har svært liten tro på. Om den enheten som eksisterer i fagbevegelsen er basert på et reaksjonært grunnlag, bekymrer forøvrig ikke NKP.

Ved å rette arbeidernes oppmerksomhet mot de to forslagene, minstelønn og lønnsutjamningsfond, medvirker NKP til at deres oppmerksomhet avledes fra de lokale forhandlingene. Uansett hvilke forslag LO-toppene setter fram, er det bare gjennom eget initiativ og egen kamp i de lokale forhandlingene at de lavtlønnede kan oppnå en reallønnsøkning. Både de kombinerte og de forbundsvis oppgjør brukes i dag til å forhindre reallønnsøkning.

I det kommende tariffoppgjøret må arbeiderne avvise NKPs rop om enhet for det korporative lønnsutjamningsfondet og kreve en garantert minstelønn på 90% av gjennomsnittet for en industriarbeider. Samtidig må de forberede seg på de lokale forhandlinger, da bare egne krefter og egen kamp kan gi reallønnsøkning.

MELD DEG PÅ STUDIESIRKEL I KA

"Uten en revolusjonær teori ingen revolusjonære bevegelse", lyder en gammel formulering. Dette er like sant som det er sikkert at det kan bli en ren frase, et dogme uten innhold. Det skjer nettopp når den teoretiske virksomheten får leve sitt løse liv, uten kontakt med den daglige politiske praksis. Studiesirkelarbeidet, sammen med de interne studiene i KA, skal tjene både til å utbre kunnskapen om marxismen-leninismen og styrke forbindelsen mellom teori og praksis. Alle som sympatiserer med KA bør derfor melde på en studiesirkel i KAs regi.

Vi legger ikke skjul på at vi driver dette utadvendte studiearbeidet for å bedre rekrutteringen til forbundet. Mange av våre sympatisører stiller seg i dag sansynligvis positivt til vår politikk, men betviler at vi har organisatorisk styrke til å føre den ut i livet. Så mange mener i dag dette, at de nettopp derfor tar feil.

Bruk dette skjemaet:

Jeg melder meg på studiesirkel i kommunistisk teori.

Navn.....

Adresse.....

Ukedag og tid som passer best (oppgi alternativer).....

Hvis de hadde sluttet opp om vårt arbeid, ville ikke bare det skyte ny fart, men arbeidsbyrdene ville også bli lettere for det enkelte medlem. For alle sympatisører i denne posisjonen er en studiesirkel opplagt det første skritt.

Studiesirklen (elementærsirklen) omfatter 5 møter.

1. Innføring i politisk økonomi.
2. Samfunnsklassenes grunnlag og deres politiske bevegelser.
3. Økonomisk og politisk kamp.
4. Faglig politikk.
5. KAs prinsippprogram og statutter.

Studiematerialet bestilles fra KA sentralt.

De nye studiesirklene vil begynne ca. 1. februar. Påmelding fra Osloområdet skjer til: KA boks 2863 Tøyen, OSLO 6. Merket Studieutvalget, Oslo-laget.

Påmeldinger fra resten av landet skjer til lokalkontaktene (se dra s. 3).

Eva Ståhl til drA: VIKTIG Å TA

STILLING TIL KLASSEKAMPEN I PLO

hver 14. dag

14/1 - 27/1

JOKASSON STEIN BRUK
VESSLESGT 7
7000 TRONDHEIM

DA EVA STÅHL VAR PÅ NORGES-BESØK I NOVEMBER -77, BENYTTET drA ANLEDNINGEN TIL Å FÅ ET LENGRE INTERVJU MED HENNE. INTERVJUET BLE M.A.O. FORETATT FØR DEN SISTE TIDAS HENDELSER I MIDT-ØSTEN. EVA STÅHL ARBEIDET SOM SYKEPLEIER PÅ EN AV PFLP'S (FOLKEFRONTEN FOR PALESTINAS FRIGJØRING) KLINIKKER I DEN PALESTINSKE FLYKTNINGELEIREN TEL AL ZAATAR, DA FASCISTENE STØTTET AV SYRISKE TROP- PER STARTET ANGREPET PÅ LEIREN. VED TEL AL ZAATARS FALL 12. AUGUST 1976, HADDE EVA STÅHL MISTET SIN MANN OG VAR SELV STERKT SÅRET. EVA STÅHL VAR EN AV DE 30 000 HELTENE FRA TEL AL ZAATAR, SOM I KAMPEN MOT FASCISTENE BARE BLE SVEISET ENDA STERKERE SAMMEN, OG SOM NÅ VIL FORTSETTE KAMPEN INNTIL DET ENDELIGE MÅLET ER NÅDD: FRIGJØRING AV HELE PALESTINA. INSPIRERT AV TEL AL ZAAT- ARS HEROISKE KAMP, HAR EVA STÅHL I LENGERE TID REIST RUNDT FOR Å TALE DEN PALESTINSKE REVOLUSJONENS SAK, BL. A. VED Å FORTELLE OM SINE EGNE OPPLEVELSER I LEIREN. DETTE SNAKKER HUN OGSÅ OM I INTERVJUET VI HADDE MED HENNE.

drA: Eva Ståhl, hva var bakgrunnen for at du tok beslutningen om å reise ned til Libanon for å jobbe sammen med PFLP på en av deres klinikker?

Eva: Beslutningen om å dra ned til Libanon var av klar politisk karakter. Jeg var i 1972 ferdig med min sykepleierutdannelse. Jeg var marxist-leninist og medlem av KFML(r), og da PFLP, som er en revolusjonær marxist-leninistisk organisasjon, ba progressive verden over om hjelp til sine sykehusklinikker var det bare naturlig at jeg tok beslutningen om å reise ned for å hjelpe til. På samme vis hadde mange progressive leger og sykepleiere reist ned før meg. Palestina og Midt-Østen står i brennpunktet i kampen mot imperialismen. Det palestinske folket organiserer sin gerilja og sin kamp for frigjøring. Den krever en masseorganisering på alle plan, t.o.m. på det medisinske området. Det å arbeide i en palestinsk flyktningleir er en støtte til denne kampen. På PFLP's klinikker kommer en i direkte kontakt med de palestinske massene. En får venner for livet, og gjennom de politiske diskusjonene får en et godt innblikk i den politiske situasjon og massenes oppfatning av den palestinske revolusjon. PFLP-klinikkene driver et meget utbredt politisk og medisinsk arbeid, og gjennom diskusjoner og samtaler med PFLP-kamerater som jobber på disse klinikkene, får en et godt innblikk i organisasjonens høye teoretiske nivå som settes ut i praktisk handling. Det hele var altså en beslutning basert på den proletariske internasjonalsismen.

drA: Du jobbet jo i Tel al Zaatar, en av de største av de palestinske flyktningleirene i Libanon. Kan du fortelle hva som egentlig skjedde fra Tel al Zaatars befolkning ble innesperret i mars 1976 frem til leirens overtakelse 12. august.

Eva: Innesperringen startet med at fascistene sperret veiene inn til leiren. For en palestiner eller fattig libanesiser var det forbundet med livsfare det å forsøke å komme forbi veisperringene. Ved siden av dette plasserte fascistene snikskyttere på taket av de høye blokkene som lå rundt leiren, og det var tydelig at de sikket på sivilbefolkningen, dette åpenbart for å skape frykt blant innbyggerne.

Sporadiske bomber ble sluppet over

leiren, og det var en slik eksplosjon som drepte min mann og såret meg.

Den 22. juni startet fascistene sin siste offensiv mot leiren, som de sjølv mente ville falle i løpet av 3-4 dager, pga. deres militære overlegenhet. Fra denne dagen var leiren fullstendig beleiret. Men fascistenes drøm om en rask seier gikk ikke i oppfyllelse. Hele 55 dager tok det før de kunne rykke inn. Årsaken til dette var den jernharde viljen hos befolkningen til å forsvare leiren. Den palestinske bevisstheden var stor. Leiren var kjent for sine sterke sympatier med PFLP og NEIfronten. Fascistene førte en kamp som gikk ut på å drepe, ikke først og fremst å vinne militære seire. De tok i bruk de mest utpekerte metodene for å knekke oss. Bl. a. ble hele vannrørsystemet i leiren skutt i stykker. Men rørene rundt leiren fungerte, - fascistene måtte jo sjølv ha vann. Vannet ble skrudd på 4-5 timer om natta og kvinnene sto i kø hver natt for å få vann. Mange mistet livet i disse køene. Kaldblodig skjøt fascistene på kvinnene som sto i kø. På toppen av det hele foregikk beleiringen i den sterkeste sommervarmen. Døde kroppar lå omkring i leiren og råtnet, og bakteriefloraen blomstret. Pga. den sterke vannmangelen døde mange småbarn helt uttørket.

Mange ganger i løpet av beleiringen verserte det rykter om kapitulasjon, men folket ville ikke gi seg til tross for mat- og vannmangel. Men dette kunne ikke fortsette i all evighet, folk hadde til slutt rett og slutt ikke nok krefter til å holde ut lenger. Den 3., 4. og 5. august begynte Røde Kors evakueringen av de sårede. Jeg var blant de 400 som kom ut av leiren da.

Til tross for at fascistene hadde underskrevet en avtale om evakuering 11. august, stormet de leiren den 12. Som rene villmenn skjøt de rundt seg, og mange av dem som hadde samlet seg for å bli evakuert av Røde Kors, ble meiet ned. Alle ble robet for sine verdigjenstander. Barn ble skilt fra foreldrene sine og tvunget til å se på at de ble myrdet. Fascistene ville drepe alle, for kvinner kunne føde barn -- og barn kunne bli kommunister.

Til disse kaldblodige mordene fikk fascistene bl. a. hjelp av den syrisk-palestinske forræderorganisasjonen Saika. Saika -soldater sto og pekte ut kommandosoldater og deres slektning-

er for fascistene, som brutalt myrdet dem. Denne organisasjonen har under hele Libanon-krigen satt sitt navn inn i den palestinske revolusjonens historie -- de spilte og spiller fortsatt, forræderens og angiverens rolle. Over 1000 mennesker ble myrdet denne dagen. De fleste menn mellom 15 og 45 år. drA: Dette må ha vært en jævlige opplevelse. Hvordan var stemningen i leiren i disse månedene med beleiring? Følte ikke mange at den kampen de førte mot overmakten, var en håpløs kamp?

Eva: Disse månedene var en hard prøvelse for oss alle, men denne prøvelsen sveiset oss sammen, enheten blant oss ble styrket. Kvinnene tok aktivt del i kampen. De bakte, lagde mat og tok hånd om småbarna i tilfluktsrommene. De var en overmåte stor støtte for sine sønner og menn ved forsvarspostene. De oppmuntret også sine døtre til å hjelpe de sårede. Noen av de unge pikene krevde sjølv å få gevær og deltok i forsvaret side om side med mennene. Til tross for de dårlige forholdene i leiren, var kampviljen hele tida meget høy. Alle forsto at alt måtte settes inn for å forsvare den palestinske revolusjonen. Gir vi oss uten kamp her, vil vi ikke ha noen sjanser for å gjennomføre vårt endelige mål! Frigjøring av hele Palestina. Bevisstheten om dette sveiset oss alle sammen.

drA: Det var jo mange tusen som overlevde Tel al Zaatar. Hvor befinner disse seg nå?

Eva: Det var et hardt slag for befolkningen å forlate Tel al Zaatar. De fleste hadde bodd der, på godt og ondt, i 28 år. Idag oppholder disse seg i Damour, en liten by like sør for Beirut, som høyrekreftene hadde kontroll over før krigen, men deres fremtid er svært usikker. De vil sansynligvis nok en gang måtte flytte. PLO-ledelsen og fascistene har nemlig inngått en avtale om at Damour igjen skal overlates til libanesiske høyrekrefter og Tel al Zaatars befolkning skal forflyttes til en leir i Sør-Libanon som ennå ikke står ferdig. Slik behandler altså PLO-ledelsen heltene fra Tel al Zaatar.

drA: Hvordan var styrkeforholdet mellom de palestinske kommandoorganisasjonene i Tel al Zaatar før og under beleiringen?

Eva: Tel al Zaatars befolkning besto for det meste av arbeidere. Rundt leiren var det ei rekke bedrifter, der folk fra leiren arbeidet. Også mange jobbet på industrier inne i selve Beirut. Mange unge jenter, f.eks. tok seg jobb på fabrikk inne i byen. Dette gjorde jentene selvstendige. Det var begynnelsen på den prosess som kommer til å likestille mann og kvinne. Allerede nå kom stadig flere kvinner med i den politiske, militære og sosiale kampen. Leiren var preget av et meget høyt politisk nivå. Det er ikke uten grunn at borgerskapet kalte leiren: "Røde Tel al Zaatar". Både PFLP og Fatah sto sterkt her og den politiske aktiviteten var stor. Den overveiende del av befolkningen sto på den revolusjonære Nei-linjen: NEI til Mini-Palestina, NEI til Geneve-avtale, For frigjøring av hele Palestina. Dette er nok situasjonen i de

fleste andre palestinske flyktningleire også. De palestinske massene, fra unge militante til bestemødre, er nemlig enige om følgende: Gerilja-soldatene er vår sikkerhet. Uten dem vil vi aldri bli i stand til å frigjøre hele Palestina.

Massene viser en dyp og ekte beundring for geriljasoldatene. Det faktum at de er overbevist om at skal hele Palestina frigjøres, må de ta saken i egne hender og ikke stole på supermaktene eller reaksjonære arabiske regimer, gjør at PFLP's politikk får stor oppslutning.

Mens Fatah åpner armene for medlemsskap for alle som ønsker det, kreves det stor politisk skoleing og underordning av en sterk disiplin for å bli medlem av PFLP. Det Fatah's medlemmer mangler er den politiske skoleing som gis PFLP's medlemmer. Som PFLP-medlem må en regelmessig gå på cellemøter og ta de marxist-leninistiske studiene alvorlig. PLO-ledelsens ulike manøvreringer i forhold til 242-resolusjonen må sees på bakgrunn av at grunnplanen i Fatah rent spontant støtter Nei-frontens politikk... For ikke å miste sin massestøtte, må PLO-ledelsen foreta disse manøvreringer.

drA: Hva var Saikas rolle under beleiringen?

Eva: Først vil jeg si at foruten PFLP ere og Fatah-folk, fantes det svært få representanter for de andre palestinske organisasjonene. Folk fra DFLP (Demokratiske fronten) var det svært få av. De drev en klinikk som svært sjelden var åpen.

Bare noen få Saika-medlemmer fantes i Tel al Zaatar. Når syrerne og fascistene angrep leiren, la de enten ned våpnene, eller så brøt de med Saika og sluttet opp om PFLP og Fatah. Dog fantes det et fåtall forrædere hos dem. Idag er Saika uten politisk forankring hos massene. Det kan nevnes at Saikas formann, Suheir Mohsen ble jagd ut av Libanon av palestinerne og måtte flykte til Syria.

Det sier litt om PLO-ledelsens karakter at Mohsen idag er rehabilitert og innehar stillingen som PLO's militære sjef.

En annen syrisk-støtta organisasjon er det såkalte PFLP-GC (Jibrilgruppa) som for det meste består av kriminelle banditter. Denne gruppa har til en viss grad overtatt Saikas rolle. I sommer skjøt de f.eks. bevisst på innbyggere i leiren Ein El Hellweh utenfor Saida, fra sine snikskytterstillinger oppe i fjellene.

drA: Idag går som kjent PLO-ledelsen inn for Geneve-forhandlinger og legger opp til en kapitulasjons-politikk, en politikk som vil sette den palestinske revolusjon år tilbake i tida. På den andre siden finnes det også i PLO krefter som avviser Geneve-forhandlinger og Mini-Palestina, representert ved PFLP og Nei-fronten. På denne bakgrunn, mener du at det er viktig allerede nå å ta stilling til den klassekamp som pågår i PLO?

Eva: Man kan ikke fortie motsigelsene innen PLO. Man må ta stilling til den politikk som representerer de palestinske arbeidernes og fattigbøndenes framtid! Frigjøring av hele

Forts. s. 6